

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo at svare.

Kl. 19:26

Helle Sjelle (KF):

Jeg synes bestemt, at man skal se på de erfaringer, der er i Norge, men jeg bryder mig altså ikke om, at man direkte siger til virksomheder: Hvis ikke I kan levere varen, hvis ikke I har opnået det her mål, så tvangsopløser vi jeres selskab. Og det er jo faktisk det, man har til hensigt i Norge, og det er også det, jeg kan forstå at Socialdemokratiet i Danmark har til hensigt. Der må jeg bare sige, at der er vi altså ikke med fra konservativ side.

Kl. 19:26

Kl. 19:26

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak til ordføreren. Jeg ser ikke flere markeringer for korte bemærkninger, så vi går videre i ordførerrækken. Værsgo til fru Lone Dybkjær, De Radikale.

Kl. 19:27

(Ordfører)

Lone Dybkjær (RV):

Det er jo ikke første gang, vi diskuterer de her spørgsmål, og alene det burde jo føre til, at vi indførte kvoter og målsætninger og noget andet, så vi i det mindste kom lidt videre, kunne man godt sige.

Jeg har lyst til lige i første omgang at tage udgangspunkt i den diskussion, der var om kvoteringer i de politiske partier. Velfærdsministeren nævnte bl.a. Det Radikale Venstre som et eksempel på, at man ikke havde kvoteringer, men alligevel havde markante kvinder. Det, jeg godt vil sige, er, at når det drejer sig om de politiske partier, har jeg aldrig været tilhænger af kvoteringer. Vi har indført det, der er nok så vigtigt, nemlig det, at man kan afgive personlige stemmetal, og det er det, der afgør det. Det er jo det, der har fået kvinderne ind. Hvis ikke vi havde gjort det, havde vi stadig været underlagt et temmelig mandsdomineret Folketing, føler jeg mig fuldstændig overbevist om.

Derfor kan man sige, at alene af den grund behøver man faktisk ikke at have kvoteringer, fordi vælgerne sørger for, at der gennemgående kommer en rimelig repræsentation af begge køn. Når det er sagt, tror jeg også, der er ganske mange mænd, der godt kunne ønske sig en vis kvotering, og som i hvert fald sørger for, at der kommer flere kvinder på listerne, hvis de opdager, der er én. Det er jo sådan set meget natur-

ligt, og det er en meget effektiv måde indirekte at indføre kvoteringer på.

Så synes jeg, der var en interessant diskussion, som desværre ikke vedrører forslaget her, men som jeg alligevel synes, man i anden sammenhæng burde forfølge. Det var den, velfærdsministeren rejste om individrettigheder. Jeg er nemlig tilhænger af, at vi har individrettigheder. Men jeg synes faktisk, den borgerlige regering er ved at opgive spørgsmålet om individrettigheder til fordel for nogle grupperettigheder. Den gruppe hedder så bare tilfældigvis familien. Jeg synes ikke, vi bestiller andet end at høre om familien, og jeg er meget modstander af, at vi forlader individrettighederne, som jeg synes er noget fuldstændig fundamentalt i vores velfærdssamfund, til fordel for en familiegruppe. Det er jo alt det, vi har ønsket at gøre op med, i hvert fald os som kvinder, i forbindelse med dannelsen af velfærdssamfundet. Og undskyld, ordfører, at jeg tager en helt anden diskussion end den, der vedrører det her.

Sådan set synes jeg, den er meget fundamental, også i øvrigt for at kvinder overhovedet kan være der og komme frem, nemlig at vi fastholder individrettighederne og ikke forfalder til at gå tilbage til familierettighederne. Det har jo været en stor styrke for kvinderne, at der er kommet individrettigheder, det ved vi. Det er sandelig også en stor styrke f.eks. for en anden gruppe, nemlig handicapgruppen, at den ikke er afhængig af familien. Det ville være en katastrofe, hvis ikke vi fastholder individrettigheder på de her områder. Derfor er jeg altså også meget skeptisk over for velfærdsministerens udsagn om, at nu skal vi til at tage os af vores familie. Selvfølgelig skal vi det, hvis vi i øvrigt kan sammen med familien, men der er sandelig også mange, der har ønsket at frigøre sig fra familien. Det siger jeg bare. Så meget om det.

Så bliver jeg selvfølgelig også nødt til at sige et par ord om forslaget. Nu føler jeg jo, at jeg igennem årene har sagt ganske meget om det her emne, men det ændrer jo ikke ved det. Hvis vi står her om nogle år, sagde fru Helle Sjelle, så må vi gøre noget. Jeg kan godt garantere fru Helle Sjelle for, at vi står her om nogle år og fører den samme diskussion. Det er ikke sikkert, det er fru Helle Sjelle, der står her, og det er heller ikke sikkert, at det er mig, der står her, men der står i hvert fald nogle kvinder om nogle år og siger: Skulle vi ikke se at få indført lidt større ligestilling i det danske samfund. Det går nemlig ikke ret meget fremskudt, og det er jo rigtig, at